

Sygn. akt II K 525/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant: Zbigniew Szpanowski

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G. A. M.

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2016 roku na rozprawie, w sprawie:

P. P. (1) syna P. i E. z domu N., urodzonego dnia
19 marca 1984 roku w G.

skazanego prawomocnymi, podlegającymi wykonaniu, wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 10 września 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 254/09 za przestępstwa z art. 280§1 k.k., na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i grzywny 50 stawek dziennych po 10 złotych; kara odbyta i wykonana;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 19 listopada 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 636/13 za przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności; kara wykonana;
3. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 20 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 1441/13 za przestępstwo z art. 275§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności wykonana;
4. Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 9 lipca 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 368/12 za przestępstwo z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 278§5 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zb. z art. 13§1 i 2 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 30 marca 2012 roku na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 50 stawek dziennych po 10 złotych; kara wykonywana;
5. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 17 marca 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 256/14 za przestępstwo z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 18 kwietnia 2013 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; kara wykonywana;

o wydanie wyroku łącznego

o r z e k a:

I. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85§1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy wymierzone i podlegające wykonaniu jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 9 lipca 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 368/12,

- Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 17 marca 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 256/14

i w ich miejsce wymierza skazanemu P. P. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach objętych niniejszym wyrokiem łącznym pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na podstawie art. 577 k.p.k., na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I wyroku zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 31 marca 2012 roku do 23 stycznia 2013 roku, od dnia 17 lutego 2013 roku do dnia 19 marca 2013 roku i od dnia 27 listopada 2015 roku do dnia 25 sierpnia 2016 roku;

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie wyroków wymienionych w punktach 1,2 i 3 części wstępnej wyroku wobec braku podstaw do objęcia wyrokiem łącznym;

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze oraz § 2, §4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku na rzecz adwokata P. S. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem i 60/100) złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu skazanemu;

VI. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym, na podstawie art.

6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), od opłaty.

Sygn. akt II K 525/16

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. oraz wnioskiem obrońcy oskarżonego zakres uzasadnienia został ograniczony do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięć co do kary i innych konsekwencjach prawnych czynu.

P. P. (1) został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 10 września 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 254/09 za przestępstwa z art. 280§1 k.k., na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i grzywny 50 stawek dziennych po 10 złotych; kara odbyta i wykonana;

2. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 19 listopada 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 636/13 za przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności; kara wykonana;

3. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 20 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 1441/13 za przestępstwo z art. 275§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności wykonana;

4. Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 9 lipca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 368/12 za przestępstwo z art. 280 § 1 k. k w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnionego w dniu 30 marca 2012 roku na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda; kara wykonywana;

5. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 17 marca 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 256/14 za przestępstwo z art. 278 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 18 kwietnia 2013 roku na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności; kara wykonywana.

Zacząć wypada od wskazania, iż od dnia 1 lipca 2015 roku ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, uchwalając również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować po dniu 1 lipca 2015 roku – w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. Wskazać należy na poniższe przepisy tejże ustawy:

art. 19. 1. Przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Jeżeli prawomocnie orzeczona przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy kara łączna jest wyższa niż górna granica wymiaru kary łącznej określona w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wymierzona karę łączną obniża się do górnej granicy wymiaru kary łącznej określonej w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Ww. przepis art. 19 ust. 1 stanowi przepis szczególny wobec art. 4 k.k. i tak więc w przypadku prawomocnego skazania po dniu 1 lipca 2015 roku, i wystąpienia potrzeby połączenia kar orzeczonych zarówno przed 1 lipca 2015 roku jak po dniu 1 lipca 2015 roku, stosuje się przepisy „nowe”, tj. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku. W niniejszej sprawie z uwagi na wydanie w dniu 17 marca 2016 roku wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku w sprawie II K 256/14 zaistniała taka potrzeba.

Zgodnie z aktualnie obowiązującym brzmieniem art. 85 § 1 i 2 k.k., warunkami orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym jest wymierzenie w poszczególnych wyrokach skazujących kar tego samego rodzaju lub innych kar podlegających łączeniu oraz stwierdzenie, że kary te podlegają wykonaniu. Mając na uwadze treść przywołanych przepisów, Sąd uznał, iż zachodziły warunki do wydania wyroku łącznego i połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w wyrokach Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 9 lipca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 368/12 i Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 17 marca 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 256/14. Wymienione kary, to kary tego samego rodzaju, nadto spośród wszystkich wymierzonych dotychczas oskarżonemu kary, jedynie te orzeczone przedmiotowymi wyrokami podlegają wykonaniu.

Karę łączną można wymierzyć w oparciu o systemy: kumulacji – polegający na prostym zsumowaniu kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, absorpcji, gdzie kara najsurowsza pochłania pozostałe kary oraz kierując się zasadą mieszaną, zakładającą dwie górne i jedną dolną granicę kary łącznej, który to system został przyjęty między innymi przez obecnie obowiązującą ustawę karną.

Granice wymiaru kary łącznej zostały zakreślone w art. 86 k.k. Dla kary łącznej pozbawienia wolności dolną granicę stanowi najwyższa z kar wymierzonych w poszczególnych wyrokach (tj. kara jednostkowa albo kara łączna), natomiast górną – suma kar wymierzonych w tych wyrokach, która nie może jednak przekroczyć 20 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie zaś z treścią art. 85a k.p.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie jednak Sąd uwzględnił postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem.

W związku z powyższym Sąd zdecydował o zastosowaniu względem skazanego zasady częściowej absorpcji. Przede wszystkim bowiem należało uwzględnić, iż wszystkie spośród rozpatrywanych kar stanowiły reakcję na popełnienie przez skazanego przestępstw jednorodnych, wymierzonych przeciwko temu samemu dobru prawnemu, tj.

mieniu. Ponadto na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym istotny wpływ miało również zachowanie się skazanego w zakładzie karnym. Jak wynika zaś z opinii Zakładu Karnego zachowanie skazanego nie budzi zastrzeżeń i nie był on karany dyscyplinarnie. P. P. (1) był kilkakrotnie nagradzany, pracuje, choć nieodpłatnie, oraz bierze udział w dodatkowych zajęciach i programach, w których aktywnie uczestniczy, deklaruje on negatywny stosunek do dokonanych przestępstw, a jego prognoza kryminologiczna oceniana jest pozytywnie. Jednakże w ocenie Sądu okoliczność bezkonfliktowego i prawidłowego funkcjonowania skazanego podczas osadzenia nie może w większym jeszcze stopniu oddziaływać na wysokość wymierzonej kary łącznej, wszak osoba skazana jest zobowiązana do przestrzegania norm prawnych regulujących odbywanie kary pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego, za dobre zachowanie uzyskuje nagrody przewidziane przepisami prawa..

Nie ulega wątpliwości, iż względy prewencji zarówno generalnej, jak i indywidualnej nakazują zastosowanie wobec skazanego przynajmniej częściowej kumulacji kar. Przemawia za tym istniejąca pomiędzy dokonanymi przez skazanego czynami rozdzielność czasowa – w wymiarze ponad roku, co nie tylko wskazuje na brak realnego związku pomiędzy przedmiotowymi czynami, ale też w konsekwencji skutkuje negatywną oceną postawy skazanego. W tym kontekście należało także zważyć, iż P. P. (1), mimo stosunkowo młodego wieku, był już pięciokrotnie karany przez sąd. Zgodnie zaś z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 lipca 2000 r.: „decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawy przesłankę prognostyczną, jaką jest popelnienie kilku przestępstw” (II AKa 171/00, OSA 2001/2/5). Nadto wymaga podkreślenia, iż co do zasady sam fakt popelnienia dwóch lub więcej przestępstw stanowi okolicznością obciążającą i w związku z tym kara łączna nie może stanowić niczym nie uzasadnionej premii dla skazanego płynącej jedynie z faktu popelnienia większej liczby przestępstw. („Kodeks karny-komentarz” pod red. A. Wąska, Gdańsk 2000, t. II, s. 261-263). A za taką właśnie premię należałoby uznać wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. Dodatkowo w takim wypadku w społecznej świadomości prawnej mogłoby powstać wrażenie, że sprawy wielu przestępstw traktowani są łagodniej, aniżeli sprawy pojedynczych przestępstw.

Jednocześnie Sąd w pełni podziela stanowisko, iż jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczone jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady pełnej absorpcji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. W ocenie Sądu takie okoliczności nie ujawniły się zaś w niniejszej sprawie.

Wspomniane wyżej okoliczności przemawiały więc za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych skazanemu kar pozbawienia wolności zasady asperacji. W efekcie, mogąc wymierzyć oskarżonemu karę łączną od 3 lat do 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd orzekł skazanemu karę łączną 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Co do pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyrokach podlegających łączeniu, Sąd ustalił, że podlegają one odrębnemu wykonaniu.

Na podstawie art. 577 k.p.k., na poczet kar łącznych pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu P. P. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zgodnie z treścią prawomocnych orzeczeń i informacją o odbyciu kary, tj. od 31 marca 2012 roku do 23 stycznia 2013 roku, od dnia 17 lutego 2013 roku do dnia 19 marca 2013 roku i od dnia 27 listopada 2015 roku do dnia 25 sierpnia 2016 roku.

W punkcie IV wyroku Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie do wyroków opisanych w punktach 1, 2 i 3 części wstępnej wyroku wobec braku podstaw do objęcia wyrokiem łącznym.

W punkcie V wyroku na mocy wskazanych przepisów Sąd zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku na rzecz adwokata P. S. kwotę 147,6 złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu skazanemu.

Ponadto Sąd zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem o wydanie wyroku łącznego, uznając, że nie jest on w stanie ich ponieść.